

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 9.

Den 1. Februar 1866. Pris: 6 Sk. pr. Ksp.

Opsætighed mod den retmæssige Authoritet.

(Fra „Millennial Star.”)

„Og dette saa vi ogsaa og vidne, at en Guds Engel, der havde Myndighed for Guds Asyn, men gjorde Oprør mod den eenbaerne Son, hvem Faderen elskede, og som var i Faderens Skjod, blev nedstyrter fra Guds og Lamnets Asyn, og blev kaldet Fortabelse, thi Himmelens græd over ham; han var Lucifer, en Morgenrødens Son. Og vi saae, og see, han er salden! han er salden, ja selv en Morgenrødens Son.“ (Kærdommens og Bagtens Bog, 92de Afdeling, § 3.)

Formedelst et Syn, givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon, fra hvilket vi have uddraget ovenanførte Sted, erfare vi, at et Væsen ved Navn Lucifer var den store Erleoprører mod Faderens og hans eenbaerne Sons Myndighed. Dette Væsen var Faderen underordnet efter den patriarkalst Negeringssorden. Dersom han ikke havde staet sin Tilbærelse fra Gud, — dersom han ikke havde staet i Forbindelse med ham formedelst dette Slæbstabsforhold, — havde han blot været et

personificeret Onde, der opsatte sig mod det Gode, kunde han vel have været en Hjende og Rival til Gud og kunde maaske have tilranet sig nogle af hans Rettigheder, men maaske uden at have gjort Oprør imod ham. Men Faderen var hans patriarkalst Overhoved, hvem han som en Underordnet styrkte Lydighed og Erbodighed, hvorfor Lucifer ved sin Opsætighed mod hans guddommelige Billie blev en Oprører mod den retmæssige Authoritet ligesaavel som en Modstander af det Gode og Menneskeslægtens Hjende.

Vi nære ikke nogensomheltz Tvivl om, at jo dette nu saldne Væsen under Oprøret i Himmelten fremstillede Gud som uretsfærdig og despotist og hans Love som undertrykkende og uwærdige for aandelige Væsener, medens derimod hans Wedelmodighed og oplyste Handlemaade ikke blev vurderet, som den forhente. Vi kunne let forestille os, at Erleoprøreren ikke undlod at udbasune for sine Aandsbeslægtede og Medstyrkede i Oprøret Historier om

de formeentlige Forurettelser, de lede, og om deres øde Handlinger, der forbleve ubelønede, udbredende sig vidtloftigt med døevelst Veltalenhed, om hvor hæderlig den Sag var, som de forsvarede, idet han med glimrende Farver stildrede den Tak-nemmelighed og Ærbodighed, der vilde blive viist dem af utsalige Millioner for deres tappre Modstand mod Uretfærdighed, da de bare Retfærdighedens og Dydens formeentlige Forkæmpere, og paa denne Maade samlede han sine Øffre og Med-deelagtige omkring sit Banner. Vi ere tilboielige til at troe, at Oprørernes Taler og offentlige Foredrag være i Overflodighed blandede med Opfordringer til at op-rette en Regjeringsform, ved hvilken Mængden kunde saae Deel i Herredommen, idet Raabet paa samme Tid lod, at man vilde have Eneke- og Samvittigheds-Frihed, idet han derhos med henrivende Veltalen-hed søgte at bevise, at den almindelige Billie er den høieste Anthonoritet. Vi nære heller ikke nogen Twivl om, at jo Ander, der forbleve troe mod deres Gud, blev fremstillede som ham som lave, kry-bende Smigrere, der ikke vovede at for-føgte deres Rettigheder og den høje Ærbodighed, som tilkom dem paa Grund af deres høje Hødsel. I sit Stykke om Cain lægger Byron følgende Ord i Lucifers Mund, hvilke, om de end ikke blev virkelig uttalte af ham, dog passer fortælle-sligt til hans Væsen:

Lucifer. „Mennesker og Ander syuge om og med Længsel trægte efter at blive hvad Du, hvad jeg er.“

Cain. „Og hvad er det?“

Lucifer. „Sjæle, som af deres Udsde-lighed tor gjøre Brug, Sjæle, som vove at see den almægtige Tyran i hans evige Asyn og sige ham, at hans Ondstab ikke er noget Gott.“

Men Lucifer har i det lange Tids-rum, som han har været i Besiddelse af

sit tiltrænede Herredomme, overslodigen viist, hvilke strækkelige Folger hans Regjering har havt. Menneskeslægtens Lidelser, For-brydelser og dybe Nedværdigelse ere klare og uselbærlige Beviser paa, at han lige-saavel er den haarde og usøsomme Ty-ran, vor værste Fjende og den Klippe, paa hvilken Tusinder have lidt Stibbrud, som en Oprører mod Faderen. Han er Døphav til al Synd, Elendighed, Død og Fordærvelse. Verden har nu paa Grund af dens lange, bitte Erfaring en ypperlig Anledning til at danne sig et Begreb om ham og hans Færd, og man skalde ikke længere forlade sig paa hans Tillot-tesler og falske Anslag. Menneskene kunne være forvijsede om, at saalænge de laane Øre til hans fordærvelige og oprørste Til-skudelser at sætte sig op mod Faderen, — saalænge de nære Mistivl til Gud, hans hellige Præstedomme og Love, vil Satan holde dem fangne og opfylde Verden med Beeklager og Fordærvelse, som leder til Tredagts, Krig, Død og Helvede.

Toruden at Lucifer har forledet Adams Sonner og Døtre til Opsætſighed mod Gud og til at begaae de sorteſte Forbry-delser, har han ogsaa smigret, knusset og narret dem i et saa uhøre langt Tids-rum, at det er den største Daarlighed af dem at troe ham et eneste Dieblif. Verden har været Skepladsen for hans Virtsomhed og Menneskeslægtens hans Tilskuer. Han har spillet alle mulige Slags Roller og viist sig i enhver tænkelig Stilkelse. Han er fremiraadt som Helt, som Tyran, som en Lysets Engel, Philosoph og Stats-mand; han har viist sig som en stinkeligt Hyller og som Erkeforsereren. Under-tiden har han valgt sine Tilhøreres Beundring og til andre Tider deres Stræk; den ene Gang har han oplivet deres Haab og en anden Gang har han fremkaldt deres Frygt. Han har paa den beundrings-værdigste Maade paataget sig alle disse

Stittelser, og i de fleste Tilfælde har det lykkedes ham fortæssligt, thi det har passet saa godt til hans Væsen. Hans Talenter have været saa store, at Menne-stene ikke have vidst, hvad de skulle tænke om ham, ja de have neppe vidst, enten de fulde troe, at han virkelig var Gud eller Djævel, Ven eller Fjende, en Lystets eller en Mørkets Engel, medens han bag Coulisserne i sin Ondstab har frydet sig over den Trivilraadighed, Forvirring og Mistillid, som han har forårsaget.

Mange af Jordens Beboere have været Navnet Menneste, idet de have eftersignet hans Hylperi og djæveliske Ondstab og saa noie traadt i hans Fordspor med Hensyn til Laster og Opsetsighed, at de i Sandhed have fuldkommen fortjent at kaldes hans Born. Man har aldrig fundet saa mange Subjetter af dette Slags som i den Klasse, der gjor de største Fordringer paa Religiøsitet og Hellighed. Det er upaatvirkeligt, at der ere mange hæderlige Undtagelser, og Alt vil tjene til Gode for de Oprigtige, hvilke engang ville komme ind i Guds Rige, enten i dette Liv eller det tilkommende. Det er blot den sande Kirke, der kan udspye virkelige Apostater — Djævle i Mennestefikelse, ligesom det er iblandt dem, der kalde sig Christne, man finder de ugodeligste Subjetter. De Gode og Rettsfælle iblandt dem ere Undtagelser, men siden Evangeliet er blevet gjengivet og et sterre Lys er kommet ind i Verden, blive selvsomme Undtagelser førre og førre Dag for Dag. Der gives ikke nogen Klasse, der kan sammenlignes med de Stinhellige i Skurlestreger, Fordærvelse, Hylperi og Opsetsighed mod Gud. Erfaring lærer os, at det er de største Tyranner, som have talt mest om Frihed, og at det er de meest Lastefulde, der gjøre de største Fordringer paa Dyd. Tilstige har Forkyn-delsen af Jesu Christi Evangelium trukket

Hylperiets Maste af Tusinder, som med Bibelen trykket til Hjertet, med den største Lever have søgt at sjule det Lys, den indeholder, under en Skjelpe. Formedelst Sandhedens Forkyndelse ere de blevne fremstillede som et Sæt stinhellige Hyltere, Oprorere mod den Almægtiges Authoritet, Evangeliets Fordreiere, det hellige Præstedommes Fjender, og fordærvelige Institutioners Undere og Forsvarere. Ligesom den apostatiske Christenheds Nationer have overgaaet alle andre Folkeslag i Fordærvelse og Ugudelighed, saaledes er det ogsaa en Kjendsgjerning, at der altid har ind-sneget sig saadanne Individer i Jesu Christi Kirke, der have været lig Djævle i Mennestefikelse; det er i Sandhed blot Saadanne, som kunne synde moo den Hellig-Aland og blive Fortabelsens Born. I det Syn, som vi ovenfor have anset, læse vi Følgende: „Saa siger Herren om Alle, der kjende min Kraft og ere blevne deel-agtige deri, og dog have ladet sig over-vinde ved Djævelens Kraft til at fornugte Sandheden og trodje min Magt, disse ere de, der ere Fortabelsens Born, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare født; thi de ere Bredens Kar, fordomte til at lide Guds Brede med Djævelen og hans Engle i al Evighed, og om hvem jeg har sagt, at der ikke er nogen Forladelse i denne Verden, ei heller i den tilkommende, da de have fornugtet den Hellig-Aland, efterat de have annammet den, og fornugtet Farerens eenbaarne Son, idet de have kør-fæstet ham paan og have ham til Spot. Disse ere de, der skulle gaae bort i den So af Tid og Svovl med Djævelen og hans Engle, og de Eneste, over hvem den anden Død skal have Magt, ja sandelig de Eneste, som ikke skulle blive forløst i Herrrens bestemte Tid, efter at have ud-staaet hans Brede; thi alle de Øvrige skulle komme frem ved de Dødes Øptan-

delse formedelst Lammets Triumph og Herlighed, hvilket blev slagtet, og hvilket var i Faderens Skjod, forend Verden blev til." Præsident Brigham Young bemærker i en af sine Taler: „Hvor Meget behøves der til at gjøre et Menneske eller et fornugtigt Væsen til en Satans Engel, og for at det skal komme til at lide med ham igennem al Ewighed? Just saa Meget, som der behøves til at berede et Menneske til at opnase den celestiale Herlighed i Faderens og Sonnens Nærværelse og til at blive en Arving til hans Rig og al hans Storhed og Magt — samt til at blive kronet med Ere, Udodelighed og det evige Liv." Disse Steder, som vi have ansort, ere af saa stor Vigtskab og saa betydningsfulde for enhver iblandt Kirkens Medlemmer, at vi paa det Indstændigste ville raade Enhver, der bærer Navn af Hellig, til at lægge den Paamindelse og de Lærdomme, de indeholder, alvorlig paa Hjertet. Vi lære deraf, at vi kunne vente at finde i denne Kirke nogle Subjekter af det allersortigste Afskum, de meest udlerte Hyllere og de skændigste Forrædere, som nogensinde have levet paa denne Jord. Det anførte Sted indeholder en Paamindelse til os, at vi skulle vogte os for at lytte til disse Ugudeliges Djævelsste Raad, og for at vi ikke, hvad der er det Værste af Alt, til sidst skulde blive regnede iblandt disse Skabningens Uhyrer. En aabenbar Hjende, der udfordrer os til aaben Kamp og beder os at forsvarer os, hjende vi, og ham kunne vi med Dristighed mode, men den, som lig Midnattens Snigmorder, lister sig omkring vor huuslige Arne for at styrte Mordstalet i vore Hjarter, medens vi uden Mistanke sove i Tryghed, er Gjenstand baade for vor Frygt og Uskyd. Lader os derfor stedse være isorte Troens uigjennemtrængelige Rustning og omgjordede med Vandens Sværd om vore

Lænder, paa det vi kunne være beredte til at afværge Dødsstødet, naar det afgjorende Døblet kommer. At et saadant vil komme, er vist, thi Alt, hvad der kan thene til at prøve vor Standhaftighed, vil blive anvendt. „Alt, hvad der kan rystes, vil blive rystet."

Dog ere Menneskene i det Hele taget ikke onde. De bleve stukke i et ædtere Viemed end for at blive kastede i de strækkelige Flammer for gjennem al Ewighed at blive et Lov for Djævelen, saaledes som Majoriteten af de christne Theologer forestille sig. Men for at kunne nære saadan afskyelige Begreber, maae de i en væsenlig Grad være i Besiddelse af de samme Egenskaber som Lucifer, og efter deres egne fordærvede Hjarter domme de Guds ædleste Skabninger. Nagtet alle Menneskers Fejl, Mangler, Ufuldkommeheder og Wildfareller, finder dog en Guds Tjener, at der er noget Skjont, Edelt og Guddommeligt hos dei. Paa virket af Sandhedens Land er hans Forstands Syn opladt, saa at han nogenlunde kan see Storheden af Skaberens Værk; han begynder at forstaae Menneskets Oprindelse, Hensigten med dets Skabelse og den herlige Ophoierse, som Gud har bestemt det til. Idet den begeisterede Digter og Beundrer af Naturens Skønhed udtryder i Lov, Priis og Tilbedelse, udgyder han sit Hjertes Talnemmelighed til ham, som har frembragt Alt; men en Herrens Tjener, som seer Skaberens Storhed og Magt i hans Gjerninger, løber, priser og opboier hans Navn endnu langt mere af sit inderste Hjerte, naar han tilbeder ham som Menneskeslægtens Fader. Naar Menneskene ere blevne astoede formedelst Evangeliets Ordinancer og deres Hjarter luttrede fra al deres Ureenhed, da ville tillige utallige Millioner af Adams Slægt i dyb Vefrygt komme til at boie deres Knæ med Talnemmelighed til Gud

for Menneskeslagtens Igjentesning og de mange Besiguelser, han har tildeelt sine Barn. Jesu Christi Evangelium er blevet givet i den udtrykkelige Hensigt at frelse Menneske fra deres Bildfarelser, Daarligheder og Overtrædelser samtid for at lede dem bort fra deres faste Opsætighed imod den retmæssige Authoritet og bringe dem til en fuldkommen Lydighed mod deres Gud. Lucifer vil ikke triumphere over den Almægtige og hans Salvede; han vil ikke faae Mængden af Menneskeslagten, men hans Deel vil tun blive Stabningens Afslut — Vænner, der have sagt at efterligne ham og have antaget ham som deres Fader baade i denne og en tidligere Tilværelse; Saadanne ere i Sandhed værdige til at blive hans Born.

„Og dette er Evangeliet, det glade Budstab, som Rossten fra Himmelten videnude for os, at han kom til Verden, nemlig Jesus, for at blive trotsæt for Verden og bære Verdens Synder, og helliggjøre Verden og rense den fra al Uretfærdighed, at Alle kunde blive frelste ved ham, som Faderen har givet i hans Magt og støbt ved ham, han, som helliggjor Faderen og frelser alle hans Hænders Gjerninger, undtagen disse Fortabelsens Barn, som fornegte Sonnen, esterat Faderen har aabenbaret ham.“ Vi have gjort dette Uddrag af Joseph Smiths og Sidney Rigdons Syn for at vise Hensigten med Evangeliet og Storheden af det Værk, som er Diemedet med Præstedommets Gjenoprettelse. Stjondt Lucifer gjorde Oprør imod denne opphiede Regjering og det hellige Præstedomme og ved sit spidsfindige Blændverk har ført saa Mange ud af det rette Spor, hvor forståelige ere dog ikke Virkningerne af hans Herredomme fra Guds faderlige Regjering ved sine bemyndigede Tjenere! Hvor forståelige ere ikke ogsaa Folgerne af de menneskelige Institutioner fra hans Regje-

ring, og hvor forståelig er ikke den Aand, som de ere i Besiddelse af, der have tilranet sig Præstedommet, fra den Aand, som besjæler Herrens Tjenere. Østedet for at prise Guds Wiisdom for hvad han har gjort for Menneskenes Frelse, er det falske Præstedomme snarere en Stranke for deres Frelse og vilde gjerne sende de ni Diente-dele af Vænner, som blev støbte i Guds eget Billed, til Helvede for at lide Pine med Djævelen og hans Engle, og derved gjøre de Gud til den værste Tyran, som nogensinde har eksisteret. Vi onste i Sædeleshed, at alle de Hellige skulle have rigtige og derfor høje Begreber om deres Religion og det hellige Præstedommes Virksomhed. Derhos onste vi ogsaa, at alle Mennesker skulle betragte Gud og hans Handlemaade i et andet Lys, end de hidtil have gjort paa Grund af, at de have ladet sig vildlede af Djævelen og falske Religionshystestermer; thi naar de lære at tjende Bestaffenheten af den „retmæssige Myndighed“ og dens frelsende Magt, ville de med Værbedigtede boie sig for den.

Den „retmæssige Authoritet“ bestaaer af det hellige Præstedomme, hvilket Overhoved vor himmelstede Fader er. Denne Lovgivningsmagts Hensigt og Diemed er at frelse Enhver, som vil lade sig frelse, og at opnøie ethvert menneskeligt Væsen til det høieste Standpunkt, hvortil det kan gjøre sig beredt, ligesom den ogsaa er bestemt til at udvile alle Menneskets aandelige Evner og Egenstaber.

Det følger af sig selv, at Betingelserne for vor Opforelse ere bestemte og afgjørende, hvilket ogsaa er tilfældet med Hensyn til enhver given Sandhed. Hvad der ikke er Ret, er Uret, og Intet kan forandre det. To og to ere fire, og ingen Tænke- og Samvittigheds-Frihed kan gjøre det anderledes. Al Tilværelse berører paa visse Betingelser, og Alt, hvad

der gaaer ud paa at tilintetgjøre dem, er baade ugodeligt og ulovligt. Fremadstridningens Vane er en Ordens og Lydighedens Sti. Det er den lige og trange Vej, hvorfør Enhver, der paa den tager en forkeert Retning, strax støder paa Hindringer.

Da Ophoelsens Vane nødvendigvis er bestemt udpeget, og folgelig enhver Afvigelse fra den rette Sti er forkeert, saa følger deraf, at det hellige Præstedomme er uomgjengeligt forneden og udkræver en ubetinget Lydighed af Enhver, som ønsker at opnaae Ophoelse formedelst samme. I en Rabenbaring, givet af Herren til Joseph Smith, finde vi: „Og etter figer jeg Dig, at den, som regjeres ved Lov, bliver ogsaa bevaret og fuldkommengjort og helliggjort formedelst samme. Den, som bryder en Lov og ikke fordrager den, men søger at blive sig selv en Lov og ønsker at forblive i Synd, kan

ikke blive helliggjort ved Lov, ei heller ved Barmhjertighed, Retfærdighed eller Dom. Dersor maaæ Saadanne fremdeles forblive urene.“ Den retmæssige Authoritet er dersor altid af dem, der ønske at gjøre Uret, blevet anseet for at være streng. Saaledes have de Gjenstridige altid følt, at de ere blevne fornærmede, uretfærdigt behandlede og ikke sat den tilborlige Pris paa. Dette var Tilfældet med den første Oprører imod den retmæssige Myndighed, og saaledes har det ogsaa været med Enhver, som har gjort Oprør mod det hellige Præstedomme. Men omend sjældent den Sti, der fører til Ophoelse, er lige og trang, og uagtet Enhver, som ønsker at opnaae en evig Salighed, maa vise Lydighed mod denne Authoritet, saa vil dog Herren dersor ikke tilintetgjøre eller give ind i Menneskenes Handlefrighed.

(Fortsættet.)

Betræftninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Fortsat fra Side 120.)

At prædike om en evig Uddelighed for Menneskene, ved hvilken de kunne forblive i Besiddelse af alle de Holesser, Tilhøjeligheder og naturlige Egenstæber, som de havde i dette Liv — med Undtagelse af deres Gang til Synd, deres Ubidenhed og Dodelighed — er den eneste Maade, paa hvilken vi kunne vise, at Adam og Eva nede Uddelighedens Belsignelser for Haldet, og at de blevе dødelige formedelst deres Ulydighed mod Gud, — dette er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne bevise,

at Haldet var en Forbandelse, og at Guds Forættelse, at han skulle „tilintetgjøre Doden og den, som havde Dødens Magt,“ var en Belsignelse.

Læseren har Valget. Enten maa han troe, at Adam og Eva vilde have tabt deres Uddelighedsstand ved at adlyde Gud, eller at Menneskene i deres virkelige Uddelighed kunne leve evindelig som Mand og Hustru paa en virkelig Jord.

Dersom vi ville undersøge, hvilke Begreber Abraham, Jacob og andre Guds

Mænd i Oldtiden havde om et Liv efter dette, ville vi finde, at de troede paa en saadan Ubedelighed som den, Adam og Eva levede i for Faldet. De anraabte Gud om et talrigt Aftom og sit Forjættelser om store Landstrækninger til en evig Arv, men de døde, uden at disse Forjættelser var blevne opfyldte. Dette var Tilfældet med Abraham, som ikke eiede en eneste Hødbred Land. Nu kunde man fremsætte det Spørgemaal: „Hvilken Belsignelse kunde det være for Menneskene at faae Forjættelser om et talrigt Aftom og en stor Landstrækning, naar de i dette Liv ikke sit nogen af Delene og strax efter Doden opstege til Himmelten, hvorfra alt det Jordiske er udelukket?“ Det er indlysende, at Aftom, Rigdom og Landstrækninger kun da kunde være verd saa megen Omhu og Bekymring fra deres Side og selv en Ed af Gud, idet han sører ved sig selv at opfynde disse Forjættelser, — naar vi antage, at der vil komme en Tid, da Abraham, Isak og Jakob atter skulle vende tilbage til denne Jord og da komme i Besiddelse af de forjættede Belsignelser.

Atter, istedsfor at fryde sig over, at de for evig skulle forlade alt Jordisk, finde vi, at disse Mænd, der burde have vidst, hvad Slags tilkommende Tilværelse der ventede dem, inttil deres sidste Dieblifftalede om de jordiske Belsignelser, som Gud havde givet dem Forjættelse om. Enhver oprigtig Sjæl vil indromme, at de Scener, som foregik ved deres Dødsleie, varer langt forstjellige fra dem, der red lignende Leiligheder foregaaer i vores Dage; thi medens Nutidens Selsterere ved saadanne Tilfælde søger at drage Sindet dorfra Alt, hvad der var dem kært i denne Verden, synes disse Mænd ikke at have tænkt paa noget Andet. Da disse Mænd hverken i Liv eller Død havde nogen personlig Fordeel af Jehovahs Forjættelser, bliver deres Færd usforklarlig,

medmindre vi indromme, at de stuede fremad til en uødelig Tilværelse, i hvilken de lovede Belsignelser kunde blive til Virkelighed. Enhver maa indromme, at naar man betragter Sagen i dette Lys, bliver der Menning i, at de saa hoiligen frydede sig i Guds Forjættelser.

Vi henbende os nu til Job, og vi ville faae at see, at han troede paa det samme Slags Uddelighed, som den, Adam og Eva nød, thi vi finde, at han frydede sig over, at han „sulde see Gud i sit Kjød, naar han sulde staae paa Jordens i de sidste Dage, sjøndt Orme sulde foricere hans Legeme.“ Dersom altfaa Job skal komme til Jorden igjen, hvorfor ikke da ogsaa hans Hustru, og dersom hans Hustru, hvorfor ikke da ogsaa hans Barn? Og dersom den hele Familie er her — Mænd og Kvinder i Kjedet — hooftor ikke da ogsaa alle de Baand og gjensidige Tilboeligheder, som her sammenknytte Mænd og Kvinder? Disse naturlige Forhelser maae selgeligvis eksistere i deres Hjertier, dersom de i Virkeligheden skulle være de samme Bæsener, og dersom saadanne Forhelser fremdeles skulle vedblive, maae de nedvendigvis blive udviklede; thi ellers vilde der blive det samme Hælvede som nu, dersom alle saadanne Baand og Forhelser, som her sammenknytte Menneskene, skulle tilskrives eller ganske tilintetgjores.

Vi ville laste vojt Blit hen paa Ezziel. Han underretter os om, at hele Israels Huus „shal komme ud af deres Grave og deres Been blive overtrukne med Sener, Kjød og Hud. Her er en Stare, som atter vil opbaagne til nyt Liv paa denne Jord som virkelige Mænd og Kvinder. De skulle opstaae med den samme Organisation, thi det ene Lem af Legemet shal forenes med det andet, og selgelig ville de blive istand til at forplante sig, og dersom de blive i Besid-

delse af denne Evne, vil den visselig blive bragt i Anvendelse, da Gud aldrig har nedlagt nogen Evne i vor Natur, uden at det har været hans Hensigt, at den skulle behnyttes.

„Men,“ sige Nutidens Sælttere, „hvad siger det Nye Testamente?“ Det siger, at da Jesus var et udødeligt Væsen, — da han havde fremstillet sig som et Exempel paa „Forstegroden“ af de Dodes Opstandelse, kunde han spise, drikke, gaae og tale, ligesom man kunde tage og føle paa ham — samtidig tage ham med de ydre Sandser, og folgelig er den Tilstand, som udødelige eller opstandne Væsener ere i, en virkelig Tilværelse, med mindre „Forstegroden“ af Opstandelsen var aldeles forskellig fra, hvad de øvrige Frugter skulle blive. Dersom det er sandt, at vi skulle blive Jesus lig, naar han efter kommer til Jorden, ville vi altsaa komme til at ligne et udødeligt Menneske saaledes, som det er fremstillet i „Mormonismen.“

Hvad Jesu egne Ord angaae med Hensyn til dette Lærdomspunkt, da hedder det, at „de Sagtmødige skulle arbe Jordens,“ — at „Menneskene i de sidste Tage skulle see ham komme i Himmelens Skyer“ — at han ved sit Komme „vil samle alle Nationer for sig,“ og at de Netsærdige da skulle komme i Besiddelse af et Rige, hvilke Udsagn stemme overeens med Daniels Ord, „at naar Thronerne ere blevne omstyrtede, og den Gamle af Dage sætter sig for at holde Dom, da skal ti Gange ti Tusinde staae for ham, Menneskens Son føres frem for ham, og Herredommen, æren og Riget vil blive overgivet til ham,“ — at „alle Stammer, Tungemaal og Folk da skulle tjene ham,“ og ikke overgives til ham alene, men „Riget og Herredommen og Rigernes Storhed under al Himmelen skal overgives til den Hoie-

stes Hellige, og alle Herredommer skulle tjene og adlyde ham.“

Da Alle indromme, at Guds Son vil komme paa den Tid, da Menneskets Opstandelse og Udødelighed begynder, saa er det klart ifolge Daniels Forudsigelse om hvad der skal ske efter hans Ankomst, at denne Udødelighedsstilstand vil begynde med Oprettelsen af et virkeligt, evigt Rige paa denne Jord, hvilket vil blive overgivet „Æren og Herredommen og Rigernes Storhed,“ og hvilket „alle Folk skulle tjene og adlyde.“ Heraf kunde vi see, at udødelige Væsener ville være bestjæltigede med Regjeringsanliggender, — idet der fremdeles ville være „Nationer, Herredommer, Magt og Storhed,“ kun med den Forstjel, at Alt da vil blive kontrolleret af den „Høieste“ efter reserfdige Grundsatninger — og at Ærgjærrighed, Herskelsyge, Novbegjærlighed og Egoisme ikke vil herfe. Hvad Andet er altsaa denne Daniels Propheti end en Gjenklang af de selvsamme Lærdomspunkter, som findes paa andre Steder i Bibelen, hvilke gaae ud paa at bevise, at Adam i sin Udødelighedsstilstand levede paa en materiel, virkelig Jord, omgivet af alle de Elementer, der ere nødvendige for at komme i Besiddelse af Rigdom, Magt og Herlighed, — at Christus skal gjenoprette Alt, hvad der tabtes ved Adam, og at han skal komme for at udføre dette Værk paa den Tid, da „alle Ting skulle blive gjenoprettede?“ Og hvad Andet kunde vel menes med „alle Ting“ Gjenoprettelse,“ end Tingenes Forandring til den samme Tilstand, som de var i før Adams Fall? og denne Tilstand var i Sandhed saa materiel og virkelig, som Noget kan være. Hvilket andet Slags Udødelighed kunde vel Christus oprette, naar han kommer, dersom han virkelig skal gjenoprette alle Ting? Og dersom den „Gamle af Dage,“

hos Udseende havde saa megen Eighed med Menneskestægtens ørværdige Stam-fader, at Daniel bemærker om ham, at „hans Haar var hvidt som Uld,” fulde, som Joseph beretter, være Fader Adam, den Eldste af Alle, der bemyndiget af den store Elohim, samler sine Bern omkring sin patriarchaliske Throne, efterat Christus ha tilintetgjort Doden, og den patriarchaliske Regjeringsform, som havde været afbrudt saalænge Doden herskede, atter bliver indført, da bliver alle Tings Gjenoprettelse endnu fuldkommere og de hellige Skrifters indbyrdes Overeenstemmelse med Hensyn til deres Stildringer af Uddeligheden endnu størrer.

Gra Daniels og Christi forenede Vidnesbyrd om Menneskets tilskrivende Tilværelse ville vi henbende vor Opmærksomhed paa Pauli Udsagn, der stemmer overeens med det Foregaaende, idet han siger, at naar Christus kommer, vil det vise sig, at han er den sande og eneste Mægtige, Kongernes Konge og Herrenes Herre.

Petrus bærer det samme Vidnesbyrd, idet han taler om, at „Jorden skalde renses ved Ild“ og „Elementerne smeltes af Hede,“ sigende: „Efter hans Forjættelse forvente vi en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer.“ Vi ville slutte disse Vidnesbyrd med Åabenbareren Johannes's herlige Bestriwelje om den Tide, da „Gud skal boe iblandt Menneskene,“ og „hans Tabernakel være iblandt dem.“ Paa den Tide skulle „Jordens Konger“ føre deres „Glands og Herlighed til det nye Jerusalem,“ hvilket selgelig ikke vil komme til at være udenfor denne Jord. Der vil altsaa ogsaa da blive Konger, Glands og Herlighed selv paa den Tide, da Menneskene ere stredne saa vidt fremad i Uddelighed, at Gud skal boe iblandt dem, — og dersom der skal være Konger og Herlighed, hvorfor ikke da ogsaa de Baand, som her i dette Liv sammenknytte Menneskene til hverandre?

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Det glæder os igjen at være vendt tilbage til vores Forretninger efter at have været fraværende en tre Ugers Tide paa et Besøg i England, hvor vi bivaanede et Generalraad af Kirkens præsiderende Eldste i den europæiske Mission. Raadet begyndte den 5te forrige Maaned i Birmingham og varede fire Dage. Henved eet hundrede Eldste var tilstede og President B. Young jun. ledede Forhandlingerne. Iblant de Tilstedeværende var ogsaa Orson Pratt af de Tolv Qvorum. Gode og forhaabningsfulde Rapporter aflagdes om Verdens fremgang; mange vigtige Raad og Lærdomme gaves, og Herrens Aand var rigeligen udøst over hans Ejendomme, saa at vi Alle sollte os opmuntrede og styrkede til med fornøjet over at fortsætte den Gjerning, Herren har anbetroet os: at udsprede Evangeliet, indsamle Israel og opbygge det Nige, som skal bestaae evindeligen.

De Bions-Eldste, som udsendtes i 1863, blev leste fra deres Missioner for at vende hjem igjen til Foraaret, deriblandt vores elstelige Brødre S. L. Sprague,

George M. Brown, John Sharp jun., Joseph H. Felt, og Broder G. W. Gee blev kaldet til at præsidere over Norwich Conference i England.

Raadet glædede sig over Fremgangen af Herrens Gjerning i den standinaristiske Mission, hvilken vi sollte os en Ere af at repræsentere; og det skal altid være vor Bestræbelse, veiledt af den Almægtiges Aand, til i Forening med vores medarbejdende Brødre og de Hellige i denne Mission at fremme Guds Rige og arbeide for vor egen og vores Medmenneskers Frelse.

Om Emigrationen.

De præsiderende Eldste kunne begynde at indsamle og indsende Navne og Penge for dem, som ønske at emigrere iaaer. Vi antage, at en vogn Emigrant behøver omrent 80 Ndlr. Danst til Wyoming. De, som ønske at reise med egen Besfording over Sletterne, kunne vi endnu ikke give Bested, hvormeget Vogn og Trædeyr komme til at koste; men saasnart Esterretning derom modtages, skulle vi ikke undlade at meddele samme. Vi ville raade Emigranterne ikke at belære sig paa formegnet Reisegods, thi hvad der overstiger 100 Pund for en Vogn forudsager altfor store Extraomkostninger og Breyderi. De, som ønske, at vi skulle bestille Blit-ti for dem, kunne indsende deres Requisition for hvormange Personer de behøve.

De Bemidlede, som ønske at hjælpe deres fattige Søskende med Laan til deres Emigration, bede vi godhedsfuldt at henvende sig til de præsiderende Eldste for i Raad med dem at hjælpe Saadanne, som ansees værdige dertil. Og til de fattige Hellige sige vi: Værer trofaste i Eders Pligters Udførelse, og Herren den Almægtige vil oplade Udveje for Eders Udsfrielse i sin egen beæstlige Tid. Gjører selv Alt hvad I kunne paa Eders Side, og da kunne I være visse paa Eders Arvedeel i Guds Rige; thi ikke forgjæves lod Ordene fra Jesu Læber: „Salige ere de Fattige, thi Guds Rige er deres.“ Og vi sige: „Salige ere de Rige, som bidrage til Evangelietz Udbredelse og de Helliges Indsamling, thi de samle sig Skatte i Himmelten, som Thythaand ikke kan rane, Mol og Rust ikke fordærve.“

Vor hærlige Formaning til Præstedømmet og de Hellige er: Lader os gjøre ver Pligt i enhver Henseende, saa at vor himmelste Faders Velbehag maa hvile over os og hans Aaland veilede os i alle Ting; thi er han med os, hvo kan da være mod os?

Om Correspondance.

Vi takke vores medarbejdende Brødre for deres Meddelelser og Breve, hvilken Gjennemlæsning har interesseret os meget, og vi bede dem undskydde, at Liden ikke altid har tilladt os, saa gjerne som vi vilde, at besvare samme. Det skal altid være os kjært at modtage Esterretninger fra det præsiderende og arbejdende Præstedømme

i de forskellige Egne af denne Mission. Saavidt vi vide, nyde de alle en god Helsbred, ere besjælede af Herrens Aand og bestrebe sig for efter Erne at udføre deres Kalde Pligter. Maa Herren fremdeles velsigne Eder, Bredre, er vor Bon i Jesu Navn, Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840.

(Fortsat fra Side 124.)

Hørestaaet af Eldste W. Richards og assisteret af W. Woodruff, at Tidskriftets Udgiver holder Regnskab over alle Indtægter og Udgifter, som staae i Forbindelse dermed, almindelige Udgifter osv., og at Bøgerne alidere tilgjængelige til Raadets Undersøgelse. Dvenærne Beslutninger blevе eensstemmigen vedtagne. Conferencen sluttedes med Bon.

John Taylor,
Skriver.

Til

Præsident Joseph Smith og Raadgivere.

Kjære Bredre! I ville ved Gjen nemlæsningen af dette Brev og Conferenceforhandlingerne nogentlunde kunne danne Eder et Begreb om vort Arbeide i dette Land. Dersom I see Noget i vor Handlemaade, der ikke er ret, bede vi Eder i den Herres Jesu Christi Navn, at I ville lade os vide, hvad Herrrens Billie er med Hensyn til os. Jeg troer, at jeg nu er ligesaa beredvillig til at gjøre Herrens Billie og folge mine Brodres Raad saunt tjuene Menigheden — som jeg nogensinde har været i hele mit Liv. Jeg ønsker at sige Eder, at jeg holder af at være hos mine gamle Venner; jeg holder vel ogsaa af de nye, men jeg kan ikke for deres Skyld forlade de gamle.

Angaaende Psalmebogen. Da vi ankom hertil, erfarede vi, at Brodrene havde lagt deres gamle Psalmebøger til side, og de ønskede sig nye istedet, thi Bibelen,

Religionen og Alt er blevet nyt for dem. Da jeg nu er kommen til noiere Erfaring angaaende at føre Bøger fra Staerne og hertil, har jeg fundet, at Tolden er saa hoi, at der aldrig burde behøves at indføre Bøger derfra.

Jeg beder om en Tjeneste, og det er, om I ville skrive et Brev til mig, saa at jeg kunde fåac høre fra mine gamle Venner. Jeg haaber, at jeg bestandig skal forblive Eders Bon, baade gjennem Tid og Ewighed. Som stedse tegner jeg mig

Brigham Young.

Den 17de April. I Penwortham velsignede og indede de Tolv paa denne Dag en Flaske Viin, som var blevet tilberedt af Moder Moon for syrgetyppe Aar siden. Om Aftenen holdt de Raad i hendes Hüns og ordinerede Peter Melling til Patriark.

I følge de Rapperter, der blevе afgivne i ovennævnte Conference i Preston i England, talte Menighederne der til sammen 36 Eldster, 54 Præster, 36 Lædere, 11 Diakoner og 1,686 Medlemmer, inddelede i 34 Grene.

Løverdag den 18de. Eldsterne Young, Woodruff og George A. Smith begav sig til Burslem, og Eldsterne Kimball og Richards til Chaidgley.

Søndag den 19de. Høiraadet bestemte at indede paa mit Contoir hver Løverdag Eftermiddag Kl. to.

Mandag den 20de. Eldste Young og Woodruff toge til Wolverhampton. Damerent ved denne Tid reiste Eldste Dr. son Pratt til Edinburgh i Stotland. Eldste Taylor vendte tilbage til Liverpool.

Tirsdag den 21de.

Postdepartementet, den 21de

April 1840.

Min Herre. Jeg har den Hre at underrette Dem om, at Overpostmesteren idag har forandret Navnet paa Postkontoret i Commerce i Hancock County i Illinois til „Nauvoo Postkontoir“ og bestillet George W. Robinson til Postmester dersteds.

Med Agtelse tegner jeg mig Deres hydige Tjener

Robert Johnson,

Anden assisterende

Postmester.

Til ærværdige Hr. Young i de Forenede Staters Senat.

Eldste Young og Woodruff besøgte den gamle Kathedraltirke i Worcester paa deres Vej til Ledbury, hvor de ankom samme Aften.

Onsdag den 22de.

Staden Washington, den

22de April 1840.

Min hære Herre. Efter Deres Afreise herfra Staden har jeg fra hans Velværdighed Hr. Sidney Rigdon modtaget den Anmodning, De omtalte, om George W. Robinsons Bestilkelse til Postmester i Commerce. Denne Anmodning har jeg overbragt Hr. Robert Johnstone, anden assisterende Overpostmester, hvilken ifslige det fremsatte Ønske har bestillet Hr. Robinson til den omtalte Post.

Bed at undersøge Papirerne sandt vi et Brev fra Dr. Galland, hvilket underrettede os om, at der næredes Ønske om, at Postkontorets Navn skulle forandres til „Nauvoo Postkontoir,“ en he-

braaft Vennerne, som betyder: „Et yndigt Sted.“ Hr. Johnstone har paa min Begjæring forandret Navnet i den Tanke, at det vilde glæde Stadens Beboere. Ville De behage at raadsføre Dem med hans Velværdighed Hr. Joseph Smith og Andre, som maatte være mest interesserede i Sagen, og dersom man ille fulde shnes om Navnet „Nauvoo,“ kan det igjen efter derom fremsat Ønske blive forandret til Commerce.

Jeg har for nogle Dage siden modtaget et Brev fra Postmesteren i Carthage, Hr. Malcolm McGregor, i hvilket han udtaler sig om Nædværdigheden af at saae oprettet en Post, som kunde gaae to Gange om Ugen mellem Carthage og Nauvoo, og han er af den Formening, at de forsøgte Udgifter kun vilde beløbe sig til hundrede og halvtredsindstyve Dollars, da Posten bliver fort tilhæft. Jeg har ifølge McGregors Begjæring bragt Sagen for vedkommende Departement og haaber at være i stand til at drive den igennem, endstjændt Postdepartementet paa Grund af Mangel paa Resourcer er i en saadan Stilling, at det ikke nu for Tiden kan yde nogen Lettelse.

Bør saa god at hilse Hr. Smith og modtag De selv min højligste Hilsen.

Med Agtelse tegner jeg mig

Richards M. Young.

Til Dommer C. Higbee.

Eldste Young og Woodruff organiserede en Green af Kirken i Freems Hill i Herefordshire.

Tirsdag den 23de. Eldste Kimball og Richards vendte tilbage til Preston. Eldste Young aflagde Besøg omkring ved Moor Ends Cross, og den 24de prædikede han ved Malvern Hill. Eldste Kimball begav sig til Eccleston, hvor han tilbragte nogen Tid med at besøge Menighederne omkring Preston.

Løverdag den 25de. Eldste Richards
iog til Manchester, hvor de nødvendige
Forberedelse vare gjorte til Udgivelsen af
Millennial Star. Eldste Young vendte
tilbage til Frooms Hill og opholdt sig
hos Broder John Beubow indtil den
30te, idet han tilbragte Tiden med at
prædike og skrive Breve til sine Venner i
Amerika.

Onsdag den 29de. Eldste Hyde og
Page vare i Quincy i Illinois.

Eldste Woodruff strev følgende Brev :
Ledbury i Herefordshire
i England, d. 29. April
1840.

Eldste E. Robinson og
D. C. Smith.

Bredre! Idet Eldste Young scri-
ver, har ogsaa jeg saet Plads til at
skrive nogle saa Linier. - Da jeg veed, at
vore Venner ønske at saae høre Noget an-
gaaende Herrens Værk i dette Land, vil

jeg nedstrive følgende Bemærkninger an-
gaaende Guds Barmhjertighed og mit
Arbeide her.

Siden jeg sidst strev til Eder (jeg
har nemlig strevet et langt Brev til Eder,
dateret 27de Februar, i hvilket jeg giver
en Sildring om mine Reiser og mit Ar-
beide fra den Tid, jeg forlod Montrose
indtil den Datum jeg strev Brevet, hvil-
ket jeg haaber I have modtaget), har jeg
arbeidet i Staffordshire indtil den 1ste
Marts, men jeg folte da, at det var Her-
rens Willie, at jeg snulde begive mig til
den sydlige Deel af England. Jeg over-
lod Omsorgen for Menigheden i Staffor-
shire til Eldste Turley og reiste til syd-
lyse Mile sydpaa i en Egn, hvor Ordet
ikke var bleven prædiket. Jeg begyndte
at prædike i Nærheden af Ledbury i Here-
fordshire.

(Fortsættet.)

Uddrag af Stephens og Gatherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

Paa Grund af mange kjedsmuelige
hindringer, der foraarsagedes ved Uenig-
hed mellem Jose og Mulæsfeldriveren, kom
vi ikke afsted forend Klokken ni. Vi for-
lode meget snart Stien eller Veien og
kom ind paa en stor Mark, der tildeels
var besaaet med Mais og tilhørte Don
Gregorio. Da vi havde redet et Stykke
ind paa denne, naaede vi ved Kanten af
Sloven en Hytte, som var tækket med
Maisblade, og ved hvilken nogle Arbeids-
folk vare ifærd med at tillave deres Fro-
kost. Her stege vi af vore Muulæsler,
og da vi havde bundet dem til nogle

Træer, der stode i Nærheden, gik vi ind
i Stoven, hvor Jose banede en Slags
Gangsti for os. Vi kom snart til Bred-
den af Floden, hvor vi paa den anden
Side af samme lige oversor det Sted,
paa hvilket vi besandt os, opdagede en
Steenmuur, som vi kunde antage at være
omtrent tredfindstyve Fod høj og ovenpaa
bevogt med Træer. Den strakte sig fra
Nord mod Syd langs Floden; paa nogle
Steder var den tildeels nedfalden, men
paa andre var den ganske heel. Den
havde mere Lighed med en Bygning, end
det har været tilfældet med hvilket som helst

Andet af Amerikas Oldtidsminder, som vi have set nogen Beskrivelse over, og den dannede en Deel af Muren omkring Copan, en gammel Stad, om hvilken vi kun have siden Kundstab.

Jeg er ganske pludselig kommen ind paa en ny Grund. Utallige Bind ere stevne strenne om Amerikas første Befolkning. Nogle have betragtet dette Kontinents Indvaanere som en særskilt Menneskerace, der ikke nedstammede fra den samme fælles Fader som den øvrige Deel af Menneskestægten; Andre have uledet deres Herkomst fra en Levning, der maatte være blevet tilovers fra Syndsloden, som i Noch Dage bortsejede den største Deel af Jordens Beboere, og have derfor betragtet Amerikas Urbeboere som det allereldste Folk paa Jorden. Flere Nationer, nedstammende fra Noahs Sonner, have tilstrevet sig Ven for at have været de Første, der have besølt Amerika. De to Kontinenter have været forenede, men ere blevne revne i Stykker formedelst Jordskælv; den sabelagtige Ø Atlantis er blevet hævet op fra Oceanet, og saa langt fra at staae tilbage for Andre, har en dristig Amerikaner vendt Bladet om for den gamle Verden og endog ladet Arken blive staaende indenfor Staten New Yorks Enemærker.

Monumenter og Ruiner af Ultraduarnernes Bygningsarbeider have hidindtil fun for en ringe Deel været Gjenstand for Undersøgelser. Dr. Robertson fremstætter i sin Historie om Amerika som en usejbarlig Sandhed, at „dette Land ikke er blevet besølt af nogen Nation i den gamle Verden, som havde gjort nogen betydelige Fremstridi i Civilisationen.“

„Indbyggerne i den nye Verden,“ siger han, „bare i en altfor raa Tilstand med Hensyn til Samfundsordenen, til at de skalde være ubekjendte med de Kunster, der ere de første Prover paa Menneskenes Sindrighed i deres Fremadstriden til det Bedre.“ Saa langt fra at troe de Betrætninger, som vi have fra Cortez og hans Reisefæller, fra Soldater og Præster og Andre, hvilke alle kappes om at overgaae hverandre i deres Skildringer af den Pragt, som de sandt ved Bygningerne i Megizo, siger han, at „Folkets Huse bestode blot af Hytter, der vare opførte enten af Tørk eller Dynd — eller ogsaa af Træernes Grene, ligesom dem de Maestie iblandt Indianerne bruge.“ Cholulas Tempel var ikke Andet end en Jordhei uden nogen Steenbeklædning og bevoget med Græs og Smaabusle, og ifolge Meddelelse fra Personer, som længe have boet i Ny-Spanien, og hvilke paastaae at have besøgt enhver Deel deraf, siger han, at „der i det hele udstrakte Keiserdomme ikke er et eneste Monument eller Spor tilbage af nogen Bygning, der er ældre end den Tid, da Landet blev erobret. Paa den Tid var maastee Gisninger det Hoieste, man kunde opnaae med Hensyn til Historien, men siden Dr. Robert begyndte at strive, er der opgaat et nyt Lys for Verden og en vid Mark aabnet for de amerikanste Antiquiteter.

Den Uvidenhed, Skjedesløshed og Ligegyldighed, som det spanske Amerikas Indvaanere lægge for Dagen angaaende Landets Oldtidsminder, er Noget, over hvilket man storligen maa fornindre sig.

(Fortsatte.)

Nyheder.

Sverrig. Slibsfarten i Østersøen. Som betegnende for det milde Veirlig i det nordlige Europa meddeler „Aftonbladet“ for i Mandags, at der i de sidste Dage er afgaaet fra Stockholm 3 Slibe til den nordlige Deel af Finland samt at der er indkommet 8 store Fisserbaade fra Finland uden at have seet nogen Bis.

England. En Beretning fra Plymouth af 16de Januar meddeles følgende angaaende det engelske Australdampssib „London“ Forliis, ved hvilket der omkring 270 Mennesker.

Den 6te Januar forlod Dampssibet „London“ Plymouth for at gaae til Melbourne. De første Dage efter havde det meget haardt Veir og led stor Skade paa Seil og Takkelage, ligesom det mistede flere af sine Baade. Den 10de Januar fuldt det en Læs, og da Stormen tog til i Boldsomhed Dagen efter, var det umuligt at jorhindre den sig nærmende Katastrofe. Lidt efter Klokken 2 paa denne Dags Eftermiddag forlod de tre Passagerer D. G. Bain, John Munro og J. G. Wilson samt 16 Mand af Besætningen Slabet og gik ombord i en Baad. Omkring fem Minutter efter saae de Slabet syuke. Alle de Tilstedevarende, omkring 270 i Tallet, formodes at være omkomne, thi Slabet sank saa hurtigt, at de ikke engang fik Tid til at gjøre Brug af de to Baade, der havdes tilbage. Baaden med de 19 Reddede blev optagen af den italienske Bark „Mariavple,“ efterat den i 20 Timer var drevet omkring paa Havet.

Frankrig. Ifølge Beretninger fra Brest er Choleraen udbrudt der. Flere Soldater af Garnisonen ere faldne som Offer for Sygdommen. Ligeledes er den udbrudt i Caen og Cherbourg.

Spanien. Et Xeres anretter Choleraen store Ødeleggelsler. — Angaaende Opstanden meddeles, at der vel er udbrudt Uroligheder i flere Provindser, men at General Prim med sin Troppesværke er flygtet over den portugisiske Grænse, hvor han har overgiver sig, saa at man nu anseer Oprøret for saa godt som dæmpet.

Sydamerika. Et Jordstjælv. Den 15de December om Eftermiddagen klokken 5 blev Besætningen i Caracas (i den sydamerikaniske Republik Venezuela) opstrammet ved et stærkt Jordstjælv. Omkring en halv Time efter fulgte det andet Sted, og lidt før Klokken 10 sporedes et nyt Sted i Forbindelse med en stærkt underjordisk Torden. Alle Beboerne forlod deres Huse og begav sig ud paa de aabne Pladser, og hele Natten var Befolkningen paa Benene. Mange Huse ere blevne beskadigede, og uavnlig vise Murene i Kathedralkirken og i Regeringens Bygninger store Revner. Nogle Damer ere af Skræk blevne vanvittige. Beboerne i de nærliggende Bjergegne ere flygtede ind til Staden af Frygt for den vedblivende underjordiske Torden.

Blandinger.

I Rio boer en 73-aarig Indsædt fra Minas Gereas, som er velsignet med følgende Aftom: 5 Sønner, 7 Døtre, 86 Børnebørn og 41 Børnebørnsbørn — Alt 139 Stykker.

Indvæarerantallet i Kongeriget Polen beløber sig ifølge sidste Folketælling til 5,336,210 Personer, hvorfra 1,304,068 opholde sig i Stæderne, hvis Antal er 452, og 4,032,142 i Landsbyfognene, 1,494 i Landet. Kongeriget har et Fladeindhold af 2,210 Quadratmiil og er inddelte i 5 Gouvernementer, bestaaende af 39 Kredse. De største Stæder ere: Warsaw med 235,811 Indvæanere, Læz med 42,000, Lublin med 20,747, Suwalki med 16,533, Plock med 16,136, Kalish med 13,261, Czenstochau med 11,621 Petrikau med 11,584, Bzierz med 10,632, Augustow med 10,030, Siedlce med 9,489, Radom med 9,477. De fleste Stæder have mellem 1,000 - 3,000 Indvæanere; fra 500—1,000 Indvæanere have 83, og under 500 Indvæanere 17.

Indvandringen til de Forenede Stater har været meget betydelig ifjor. I New York er der landet 195,075 Indvandrere, altsaa 13,000 mere end i 1860. I nedstigende Rækkefølge er Antallet: Tyskland: 82,454, Irland 70,338, England og Wales 27,649, Skotland 3,961, Schweiz 2,512, Sverrig og Norge 2,494, Frankrig 2,054, Holland 729, Danmark 727, Italien 594, Polen 423, Vestindien 281, Spanien 222, Sydamerika 109, Belgien 97, Rusland 93, Nyfjotland 76 Mexiko 59, Kanada 43, Portugal 42, Afrika 37, China 36, Australien 18, Østindien 7, Grækenland 5 og Tyrkiet 5.

Indhold.

Side.		Side.	
Opstætighed	129.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	139.
Betrægningerne over „Mormonismens“ Guddommelighed (fortsat)	134.	Stephens og Catherwoods Reiser .	141.
Redaktionens Bemærkninger	137.	Myheder	143.
		Blandinger	144.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilbenvæstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.